

opusdei.org

Äkta makar på väg att bli saligförklarade

I början på 2009 öppnades saligförklaringsprocessen för Tomas och Paquita Alvira. De tillhör de första gifta medlemmarna inom Opus Dei. Deras dotter Maria Isabel – ett av parets åtta barn – svarar på frågor om sina föräldrar.

2010-02-17

**Dina föräldrar tillhörde Opus Dei.
Hur lade man märke till det?**

Deras samhörighet med Opus Dei och deras lyckliga sätt att vara hörde ihop. Det märkte var och en, i synnerhet vi barn. Redan från det att jag var liten uppfattade jag Opus Dei som en del av mina föräldrars liv. De har genom sitt föredömliga liv under vardagen på ett spontant och naturligt sätt förmedlat kärleken till Gud, till Kyrkan, till Opus Dei och till dess grundare, och detta i en atmosfär av fullständig frihet. Jag har alltid sett deras kallelse till Opus Dei som en stor gåva från Gud till hela vår familj.

Har Opus Deis anda, enligt ditt sätt att se det, bidragit till familjelivet och till uppfostran av barnen?

Säkert har den hjälpt mina föräldrar att dagligen växa i kärleken till varandra och ”alltid vara förälskade”, som den helige Josemaría ibland sa. Vi barn var vittnen till en finkänslig och hållfast

kärlek, som ända till deras livs slut växte sig allt starkare. Det har präglat oss alla, eftersom den synliggjordes i det dagliga umgänget med varandra.

Ett bevis på det är det, som min pappa skrev på sin 80-årsdag till mamma: ”80 år! Utan dig, utan din försynta hjälp hade jag inte blivit så gammal och känt mig så ung! Idag ser jag tillbaka – bara ett ögonblick – och ser dig och våra barn. Hur mycket har inte Gud givit oss!! Tack, Paquita. Med kramar, Tomas.”

Vad gäller vår uppfostran måste jag säga, att mina föräldrar hade en positiv, öppen blick. De skapade en speciell atmosfär runt omkring sig, så att man gärna kom hem. Men därigenom måste man också öppna sig för andra och vara beredd på att ställa upp för dem.

Våra föräldrar åstadkom ett klimat av otvungenhet och ömsesidigt

förtroende, i vilket var och en kunde utveckla sin egen personlighet. De bad säkert mycket för oss. Och genom det goda föredöme de var, fick de oss att ansvarsfullt ta vårt liv i egna händer. Jag kan knappast komma ihåg något som helst förbud, som det väl säkert måste ha funnits. Långa förmaningar förekom sällan, däremot intensiva samtal med varandra. Jag kan mycket tydligt komma ihåg flera sådana diskussioner.

Ända till slutet av deras liv formade båda föräldrarna oss. Och vi visste oss vara älskade. Det präglar mig ännu idag.

Kan du berätta något om dina föräldrars trosliv?

Jag har sett dem be, naturliga och glada. Jag betonar det, för också det har präglat mig då som nu. Guds närvaro var hos oss så självklar som luften man andas. Jag tyckte

ingenting i deras fromhetsliv var konstlat eller formellt. De tvingade oss inte att göra det ena eller andra. De gav oss helt enkelt sin förebild. Och det räckte, eftersom den var värd att älska.

Så förklaras också deras inre frid och deras absoluta Gudsförtröstan. De såg bakom allt det svåra, som det också fanns, Guds hand. När man såg dem, kunde man tro, att allt skulle vara lätt i deras liv. De beklagade sig ju aldrig och var alltid öppna för det som kom, också svårigheterna, också liv och död.

Det jag la märke till i deras böneliv var t.ex., att de varje dag gick till den heliga mässan – min pappa redan tidigt på morgonen före arbetet – att de dagligen ägnade en fast tid för bön, att de bad rosenkransen.

Dessutom delade de alltid in dagen så, att de även på kvällarna kunde gå till kyrkan en stund för att besöka

Herren i tabernaklet, oavsett hur trötta de var efter arbetet och oavsett vilket ståhej vi barn förorsakat. Det hade de, efter vad jag tror, integrerat i sitt liv, och det skedde absolut inte av tvång. Deras kraft kom överhuvudtaget från deras djupa förhållande till Kristus.

Ett mycket konkret minne för mig är Den heliga familjens fest. Varje år tillägnade vi denna festdag åt den heliga familjen i Nazareth. Vi föll alla på knä, och min far bad en lämplig bön. Överhuvud framstod han som en stor auktoritet för oss barn. Därför har hans fromhet haft ett avgörande inflytande på våra liv. Och därigenom var det klart, att kärleken till Gud inte bara var en sak för kvinnor och barn.

Har dina föräldrar också bestämt din egen religiösa livsväg?

Utan tvivel har de bidragit till, att också jag funnit min väg. Men

kallelsen till Opus Dei kunde bara Gud ge, om du menar det.

Men på en sak har föräldrarna i alla fall förberett oss: att vi skulle kunna svara, om Gud någon gång skulle be oss om något. Men de har aldrig tvingat oss att gå i ena eller andra riktningen.

Jag känner inte till på vilka vägar mina syskon alltid kommit fram till sina egna kallelser. Det har varit upp till var och en. Vi alla har visserligen alltid umgåtts förtroendefullt med varandra, men om sådana saker har vi aldrig pratat. Ingen av oss skulle komma på den tanken, och ännu mindre våra föräldrar.

Vad mig beträffar, ser jag deras liv som ett väsentligt skäl till att själv ställa mig frågan om min personliga kallelse. Och deras bön har gjort resten, det är jag helt övertygad om.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
akta-makar-pa-vag-att-bli-
saligforklarade/](https://opusdei.org/sv-se/article/akta-makar-pa-vag-att-bli-saligforklarade/) (2025-04-14)